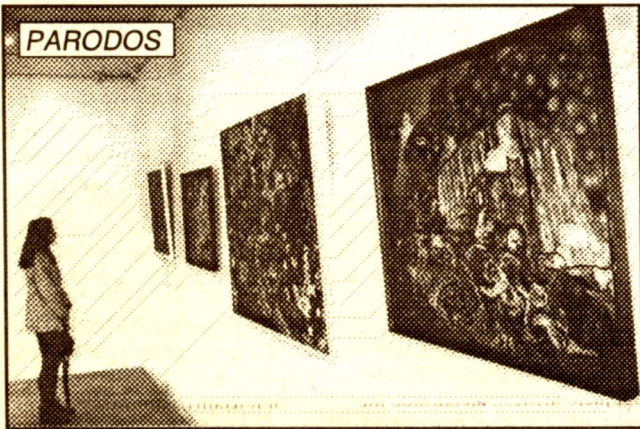

PARODOS

“Tapyba - ne darbas, bet gyvenimo stilius...”

Taip sakė per savo tapybos darbų parodos atidarymą “Galerijoje XX” dailininkas Algis Grinčius. Ir čia pat palygino menininko gyvenimą su džiazu improvizacija. Algis Grinčius gimė Sibire, augo ir mokėsi Panevėžyje, vėliau - tuometiniame ŠPI, Piešimo fakultete (taip parašyta anotacijoje). Ekspozuoja 1993-1996 metais sukurtus paveikslus. Įžanginėje kalboje, itin lakoniškoje, dar paminėjo, jog

daugumą darbų šiai parodai rinko iš kolekcionierių, ir pasiūlė džiaugtis gyvenimu, kadangi gamta yra graži ir saulė šviečia...

Atidarydamas parodą, Dailininkų sąjungos Panevėžio skyriaus pirmininkas Gintautas Šveikauskas savo ruožtu pažymėjo, kad Algis Grinčius savo tapybos maniera yra unikalus, ko gero, vienintelis toks pasaulyje. Iš tiesų, klajodamas nuo

paveikslo prie paveikslo, skaitinedamas kūrinių pavadinimus, pagalvoji apie literatūriškumą. Tačiau kuo labiau įsižiūri į paveikslus, tuo labiau toks galvojimas atrodo paviršutiniškas. Pirmiausia į akis krinta sodri ir įvairi paveikslų tikrovė - ieškodamas apibūdinimų, randi žodį “pasaka”. Bet ne elementari, ne komiksas a la Voltas Disnėjus. Pagalvoji, jog toji tikrovė - tai kažkas tarp Haugo ir Anderseeno. Matai pasaulį, kuriame įmanoma viskas, tačiau ir geri, ir blogi dalykai čia vyksta kažkaip paprastai, sakytumei, džiaugsmingai. Tai tapyba, kurioje nėra kvapo nerasi mūsų kasdienybės dramatiškumą. Erdvė tiesiog pulsuote pulsuoja įvairove bei pavidalų pilnatve. Dailininkas irgi prisipažino nelabai mylįs vadinamąją tikrovę ir linkęs gyventi spalvų, fantazijos ir vizijų pasaulyje. Taigi Algio Grinčiaus tapyba - tikrų tikriausia pasaka. Labai kruopščiai, rūpestingai padaryta. O pasakos paskirtis, kaip žinoma, - džiuginti. Jeigu, suprantama, turi laiko ir kantrybės prie jos pabūti.

**Petronėlė
KMIELIAUSKIENĖ**